

af alt Anger. Det var nærmest en Slags Uro, der med ét kom over ham. Aldrig før var den Tanke falden ham ind, at hans Fader eller Moder kunde dø, før han ved sit Livsværk og sin Sejr havde retfærdiggjort sig for dem og tvunget dem til Erkendelse af deres Uret imod ham Og nu skulde denne Efterretning endda træffe ham i et Øjeblik, da han — stærkere end nogensinde — følte sig tvivlraadig med Hensyn til den Vej, han skulde vælge for at naa frem til sine store Drømmes Maal.

»Det er efter al Sandsynlighed Kræft,« vedblev Eberhardt. »Doktor Carlsen brugte ikke netop Ordet; men det fremgik tydeligt nok af hans Omskrivninger, at heller ikke han var i Tvivl derom. Fa'er gaar jo endnu oppe og passer — saavidt han formaar — sin Gærning som sædvanlig, . . . du kender hans strenge Pligtfølelse. Men mange Maaneder vil han næppe kunne blive ved; og jeg troer, at han selv er fuldt forberedt derpaa. Mo'er er jo — som du kan vide — meget nedbøjet; men — forunderligt nok — det er, som om Bekymringen for Fa'ers Tilstand har givet hende selv mere Modstandskraft. Hun er endogsaa begyndt at staa lidt op for at kunne være mere om Fa'er i denne Tid. Ved en underlig Naade har hun faaet Kraft til at rejse sig af sin Seng og sidder nu gjerne et Par Timer i Lænestolen inde i Dagligstuen.«